

"וַתֵּן בְּלִבֵּנוּ בִינָה לְשִׁבְעָה, לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד"

מתוך תפילת שחרית

סיפורו של בית-הספר השש-שנתי – "העמק המערבי" בקיבוץ יפעת

הסיפור שלנו מתחיל בשנת תשכ"ב, ספטמבר 1961, היום בו נוסד בית הספר. הוא נקרא כך כי רוב רובם של הקיבוצים המייסדים הוקמו בצד המערבי של עמק יזרעאל השוכנים בליבם של נופים מוריקים.

יָט הַדָּן מִתְנוּעָה,
שִׁיר הָעֶזְרָא מִצִּיּוֹן,
לֹא הָיָה אֶרֶץ וְשָׂדוֹתֶיהָ,
לָהּ עֵמֶק וְיַרְעָא.
תִּהְיֶה אֶרֶץ וְתִתְהַלַּל
מִפִּי אֱלֹהִים עַד נְהַלֵּל.

"שיר העמק" / נתן אלתרמן

די אם נאמר "העמק" כדי לרמוז על מקומו המכונן ביצירה היהודית המתחדשת שלאחר חורבן הבית השני; די אם נאמר 'רבי' כדי להבין את חשיבות מפעלו בכתיבת המשנה במאה השנייה לספירה ממש בסמוך אלינו; די אם נאמר שמו של קיבוץ וותיק אחד, כדי שנבין את ערש התפתחותה של הציונות בעמק שהיה לכור מחצבתה בארץ-ישראל. מיקומו של בית-הספר שלנו, ממריא גבוה מעל המיקום הגיאוגרפי - הוא קשור בטבורו ליהדות ולציונות, מושך חוטים "משם ואז" אל "כאן והיום", מרבי יהודה הנשיא והתנאים, דרך אלכסנדר זייד ואתרור רופין, ועד לקהילתנו הרחבה. סיבת הקמתו של בית הספר הפכה לציר המרכזי שלו העובר מדור לדור: מענה חינוכי-ערכי לקהילת עמק יזרעאל תוך שימת דגש על היבטים יהודיים, ציוניים ואזרחיים-דמוקרטיים, וביצירה של שגרת חיים של מצוינות, תחושת שייכות ואהבת הארץ. מאיר איילי, מנהלו הראשון של בית הספר, הבין היטב את הייחודיות של בית-הספר. הוא היה ציוני נלהב ובעל תודעה יהודית עמוקה, והוא אשר חידש את המנהג של "תיקון ליל שבועות". בקיאותו בהגות היהודית חיברה את הציבור החילוני-קיבוצי למורשת היהודית. דרך זו מהווה עבורנו מקור השראה ונקודה מאירה במרכז הדרך היהודית-ציונית.

"יהי הכף שיוק לכל שיוכל להיטיב ציונו:

הילד לאשה האימהית לאמן יצור,

הצאלה לצאלון הטוב לאמן ינהג בה היטה,

והאדמה לאשקית אותה מיט, לאמן תיתן פריה בציתה".

ברטולד ברכט כאילו וכתב מילים מרכזיות מסיפורנו - אנו יונקים מאדמת הארץ ומורשתה, מעודדים את הקשר בין תלמיד לרעהו, שואפים לחזק את המחויבות לקהילה ולפסיפס האנושי השלם, מטפחים את ערך כבוד האדם, מחנכים למודעות סביבתית, משמרים את הקשר בין מרכיביה של קהילת בית הספר ומאתגרים עצמנו בהובלת מהלכים ובחשיבה מתמדת אודות יצירתיות.

הכמיהה "וְהָיָה בְּלִבֵּנוּ בְּיָמֵהּ לְשִׂמְעָה, לְלִמּוּד וּלְלִמּוּד", התנוססה על תעודות ההערכה של התלמידים מזה שנים רבות אך היא מקבלת משנה תוקף בשנים האחרונות. היא מבטאת את רצוננו ללמוד ממקום של בירור, שאילה, פתיחות וסקרנות ולשמש השראה לתלמידנו במעשה החינוכי.

"שאלו חכמים: תלמוד גדול או מעשה גדול?"

נענה רבי טרפון ואמר: מעשה גדול.

נענה רבי עקיבא ואמר: תלמוד גדול.

נענו כולם ואמרו: תלמוד גדול - שהתלמוד מביא לידי מעשה.

מכאן אנו למדים: הלימוד הוא השער אל המעשה".

תלמוד בבלי, מסכת קידושין, מ' ב'